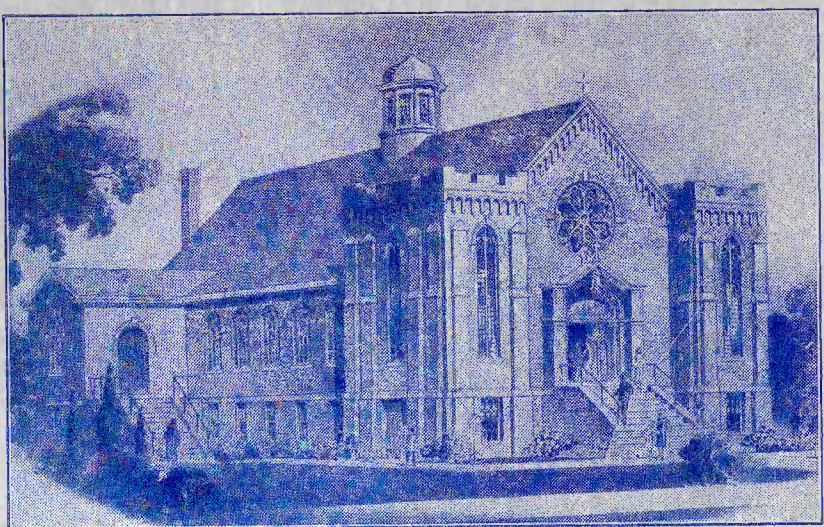

177

ԼՕՐԷՆՍԻ ՍԲ. ԽԱԶ ԵԿԵՂԵՑԻՈՅ

25 ԱՄԵԱԿԻ ՏՕՆԱԿԱՏԱՐՈՒԹԻՒՆ

ԼՕՐԷՆՍԻ ՍԲ. ԽԱԶ ԵԿԵՂԵՑԻ

54 E. Haverhill Street

Lawrence, Mass.

ԱՌԱՋՆՈՐԴԻ ԿԱՄԱԿԸ

Թիւ 1107
Հոկտեմբեր 3, 1956

Մեծայարգ Տիար Պետրոս Ազնոեան,
Ատենապետ Ծխական հորհուրդի
Ս. Խաչ Եկեղեցւոյ
Լորէնս

Սիրելի պրն. Ազնոեան,

Պատուարժան Ծխական հորհուրդիդ նամակէն հանդիմով իմացանք որ Լորէնսի մեր պատուական համայնքը կը պատրաստուի յառաջիկայ հոկտեմբեր 28ին տօնել Ս. Խաչ Եկեղեցւոյ հիմնադրութեան 25ամեակը: Վստահ եմք որ այս տօնակատարութիւնը ուրախ առիթ մը պիտի ըլլայ ծուխիդ համար յիշատակելու անցնող քսանհինգ տարուան մէջ ձեռք բերուած արդիւնքները եւ նոր եռամիտով ու պարտախանութեամբ կատարելու ազնիւ գործեր ի փառս Աստուծոյ եւ ի պայծառութիւն Հայաստանեայց Առաքելական Ս. Եկեղեցւոյ:

Մեր ժողովուրդի խոր հաւատքին, ջերմեանդ նուիրումին եւ առատաձեռն գոհաբերութեան շնորհիւ է որ կը հիմնուին եւ անասան կը մընան մեր Եկեղեցիները իբրեւ հոգեկան կեանքի ներշնչման աղբիւրներ ազգային նկարագրի ու աւանդութեանց պահպանման կեանական ազդակներ: Լորէնսի մեր հաւատացեալ ժողովուրդը ահա այդ յատկանշական ոգին է որ ցոյց տուած է, ամբողջ քսանհինգ տարի անընդհատ իր ընդունակութիւնը, իր ծառայութիւնը եւ իր լուսնի ի սպաս դնելով Ս. Խաչ Եկեղեցւոյ բարգաւաճումին եւ ծաղկումին համար:

Կը հայցեմք ի Տեառնէ պարգեւելու պատուարժան Ծխական հորհուրդիդ, Եկեղեցաւէր Տիկնանց Միութեան, Կիրակնօրեայ եւ Ծխական դպրոցներու խնամակալութեանց, Հեն Կազմակերպութեան մասնաճիւղին եւ Լորէնսի համայն ծխականներուն ուժ եւ կարողութիւն աշխուժութեամբ շարունակելու Եկեղեցաշէն իրենց գործերը:

Օրհնելով զձեզ ի բոլոր սրտէ:

Մնամք սիրոյ ողջունիւ
Ազօթարար
ՄԱՄԲՐԷ ԱՐՔԵՊԻՍԿՈՊՈՍ
Առաջնորդ Հայոց Ամերիկայի

ՄԵՐ ՍՈՒՐԲ ԽԱՉ ԵԿԵՂԵՑԻՆ

Մեր Եկեղեցիի Քսանհինգամեակին առթիւ, Սասն Յանձնախումբը որ կը բաղկանայ ներկայ Ծխական Սորհուրդէն եւ անոր կողմէ հրատարակուած զանազան կազմակերպութիւններու ներկայացուցիչներէն, յարմար նկատեց խտացուած պատմականն ընել մեր ծուխի կազմակերպութեան եւ Եկեղեցւոյ հիմնարկութեան, ու ստով ալ յիշատակել ու յարգել մեր բոլոր աղբաշինները որ տարիներու անընդհատ զոհաբերութեամբ կանգուն պահեցին մեր Ս. Սաչ Եկեղեցին:

Հոս վաւերական արձանագրութեանց՝ մեր համայնքը կազմակերպուած է Դեկտ. 1, 1912ին: Հարիւրի մօտ հաւատացեալներ իրարու քով եկած են, ընտրած են առաջին հոգաբարձութիւնը որ կրօնական ու հոգեկան անունը ժառանգարման հոգն ստանձնէ: Հիմնարկներէն շատեր ալբուս յաւերժութեան անցած են, ինկելի ու ապրող յիշատակ մը ձգելով այսօր ապրող թէ յաջորդող սերունդներուն:

Կազմակերպուած էր համայնքը, բայց չունէր սեփական Եկեղեցի. մինչև 1920 մեր արարողութիւնները կը կատարուէին Կարաւն Սբ. Բրիգի մատուռին մէջ. առկէ ետք ձէքսըն Սբ. Բրիգի վրայ Կրէյս Չըբէ հոգաբարձութիւնը իր Եկեղեցին կը տրամադրէ մեր համայնքին ամէն Կիրակի կէսօրէ ետք:

Մեր քոյր համայնքը, Լորէ, 1916ին շինած էր իր Սրբոց Վարդանանց Եկեղեցին, եւ Առաջնորդարանի կարողաբերութեամբ այդ Եկեղեցիի հովիւները կը հոլային մեր Եկեղեցական պէտքերը:

Մեր համայնքը, սակայն, կ'ըզար թէ պէտք է ունենայ իր սեփական Եկեղեցիի շէնքը. 1923 Նոյեմբեր 1-ին, Հոգաբարձութեան հրահրով կը կազմուէր 16 հոգիէ բաղկացած Շինութեան Յանձնախումբ մը, որու պաշտօնն կը տրուէր յարմար Եկեղեցի մը գնել կամ յարմար դետնի մը վրայ նոր մը շինել: Տարիներու փնտրուածէ ետք՝ վերջինը կ'ըլլար սրոշումը. Նոյեմբեր 21, 1927ին կը ղնուէր Եկեղեցիի հողը:

Շինութեան Յանձնախումբը կը լծուի դործի. կը պատրաստէ Եկեղեցիի յատակալիծը եւ դադարի անդամներու զոհողութեամբ՝ 1931ին հրապարակաւ կը կատարուի հիմնարկէքը ձեռամբ Տ. Ղեւոնդ Մարգուկէսեանի (վախճանեալ):

Պէտք է հոս յիշել եւ արձանագրել այն մեծ խանդավառութիւնը որ հողիները վարակած էր Եկեղեցին շուտով կանգնած տեսնելու անհամբերութեամբ: Եւ ամէն մարդ բան մը կ'ուզէր ընել իր նիւթական զոհողութեանէն զատ: Գործաւոր էին այն ատեն դրեթէ ամէնքը. ամբողջ օր սրածարանին մէջ յողնած, դաղրած, պէտք էր տեսնել թէ նոյնիսկ տա-

բէջներ զործարանէ ելլելէ ետք ինչ աշխարհով կը վարէին բահ ու բրվէին. հայ մամիկը սման մը տաք տպուր կը տանէր զործարանէն, հայ աիկիները Եկեղեցուսէր Տիկնանց Միութեան մէջ համարուած, անվերջ պազարներ, ճաշկերոյթներ կը սարքէին, հայ պարմանիներ ու պարմանահիներ Երիտասարդաց խումբին մասնակցելով երգ ու նուագով, ու ներկայացումներ սարքելով, իրենց լումաները կը հասցնէին սրպէս զի իրենց պատերազմը Հասարակ Տունը կանգնի, օր ասով կանգնի:

Օգոստոս 28, 1932, Անկիւնաքարի Օծումը կը կատարուի ձեռամբ Ամերիկահայ բարեխնամ Առաջնորդ Տ. Ղեւնդ Արքեպիսկոպոս Գուրգանի (Նահապետիկալ):

Գէպի ասով քայլ մըն էր տարիկա, բայց պէտք է բնութաւորման մասնակցութեան շնորհիւ 1929ի սակարանային անկումները եւ կարգէն 1933ի անդրադարձումը ազգած էին մեր համայնքի անտեսութեամբ: Այս անգամ քանակապէս զարգացած զոհարանները միջոցները: Բայց անմիջապէս սր պատկեր ինքզինք կը դանկը բիշ մը, կը վերսկսէր զոհարանները մեծ թափով եւ այդ թափով ալ կը շատջանար եկեղեցիի կոտորումը: Այս կը համարէր Լարենցի գաղութի անմասնակցութեան օրը, Յունիս 21, 1936, երբ Ս. Սաշ Եկեղեցու Օծումը կը կատարուէր ձեռամբ երջանկալիչապա Գարեգին Արքեպիսկոպոս Յովնէփեանի, այն ատեն Առաջնորդ Ամերիկահայ թեմի:

Անկարողելի է ցնծութեան, շնորհակալութեան, զոհանակութեան այդ օրը. հին էր, ծովածառայ բարեգործութեան մը ձեռակցելով, ամբողջ Լարենցին, մեծամ պղտկով, հետեւներէն, շատ հետեւներէն խոյ եկամբ էին գաղմթի ու խոտարները մտնումսր աչքերով անտեսութեան եկեղեցիի Օծման սրբապան ու հնաւանդ ծիսակատարութիւնը:

Տեսնելու էր Լարենցիին անասմանիլ ցնծութիւնը եւ իրմէ ճառարայթող արդար հպարտութիւնը. աշխատած, արեամբ ու զոհած էր ու հիմա կը տեսնէր թէ կրնայ այօթիլ քի նախնիքներուն նման թագէտս եւ Բարթոլոմէոս տառապաններով: Գրիգոր Լուսասօրիչով հիմնադրուած ու սրբապան եւ ներսէն Շնորհալիներով, Ղեւնդ Երէջներով, Վարդան Մամիկանեաններով պայծասացած ու անտեսանացած զարաւոր ճանաւրին մէջ:

Եւ խանդավառ ու Լրախոտարա Լարենցիին անտարակոյս երախտարայթութեան ու շնորհակալութեան լաշն բաժին մ'ունէր իր սրբին մէջ հանդէպ իր սրբեղբոյն նոր հայրենիքին, Միացեալ Նահանգներու, սրա շնորհած պարտաւորութիւնները իրեն հնարաւորութիւն տուած էին սր զարաւոր Եկեղեցիին շարժումին առաջ առաջ հետաւոր ու սպաս ու երջանիկ ակերտն վրայ:

Այդ օր չէր վերջանոր ստիպն, Լարենցիին խանդավառութիւնը,

որ ալ կուր անոր զոհարանութեան: Եկեղեցիին շնորհած էր, բայց զեռ պարտք մը կար զոր պէտք էր մտարիլ, սրաբաժնուրհակ մը զոր պէտք էր այրել, եւ այդ ցնծալի «սրարարութեան» ալ հանդիսատես կ'ուր Լարենցիին Փետրուար 31, 1944-ին:

Եւ հոս տեղին է յիշել թէ եկեղեցիի շնորհիւնը արժամ է եօթանասունընը հազար սորար. մեծ դուռնայ մը մասնաւանդ այն տարիներուն մեր զարարութիւն համար: Մինչեւ պարտքի վերջնական չ'ընթաց, Շնորհակալ Յանձնարարութիւնը պէտք է զիմպարակէր անձկութեան շատ օրեր, երբ իրեն օրնութեան պիտի հասնէին զլայտուն սարքիները հազարաւոր տարներու փոխառութեամբ:

Եկեղեցիի օծումն ի վեր անկցած ենք այցելու եւ մնայուն հովիտներ, մինչեւ արկածեալ Տ. Օշական Արքեպիսկոպոս Միստակեան, Յունիս 17, 1955: Այդ թուականն ի վեր առաջնորդ Գերշ. Տ. Մամբրէ Արք. Գարեգինի կարգադրութեամբ՝ ամէն երկու շաբաթին անգամ մը սուրբացած ենք Ս. Պատարազ Լորիի ծխական Պարհարէ Տաճարային Տ. Կարէն քահ. Կաննանի եւ Չէլքըրճիի Ծխական Պարհարէի հաւանութեամբ՝ Տ. Հրանտ Արքեպիսկոպոս Պաշտօնակալ ձեռամբ: Այս երկու եկեղեցիները իրեն ի փոխ պատարապած եւ կատարած են Եկեղեցիին իրենց պարտաւորումը բոլոր հոգեւոր եւ ծխական պաշտօնները:

Մը եկեղեցիի արատու անդամներու թիւը հարիւրը անցած էէ, բայց ոչ-անգամ մօտ 1500 հաւատացեալներ սրատու անդամներու նըման կանոնաւորապէս զոհած են մարտը հաւատարմութեամբ եւ հարկանաւորութեամբ սրպէս զի Հայ Եկեղեցիին մնայ կանոնուն, շէն եւ պայծաս:

Մը եկեղեցիին միշտ օժտուած է զործունեակ եւ նուիրեալ Ծխական Պարհարէով, սրա կողքին կեցած է նորահաս սերունդը զործուն մասնակցութեամբ, իսկ մեղաւաճան ու անթանջ սրակամը անբաւական է Եկեղեցուսէր Տիկնանց Միութեան համար, սր զուրպարտ մօր մը սիրով կ'աշխատի Եկեղեցիի պէտքերուն հանելու սրեւէ նեղ վայրկեանի:

Յիշատակութեան մեծ իրաւունք մ'ունի Գարայ Գառը, իր սորակաւորներով, զարարեալով, երգեհոնահարով, զպիլը-զպարմաններով, սրանք ամէն Կիրակի իրենց համայնք երգեցողութեամբ վրախնդեն, կը վերացնեն հաւատացեալներու հոգիները:

Հայ Եկեղեցուսէր Երիտասարդաց Կազմակերպութեանը (էյ Սի Վայ Օ էյ) թէլեւ անմիջական կողմ անկցած է Եկեղեցու ծխակատարութեան հետ, բայց սն ալ բերած է իր օժանդակութիւնը այս թէ այն կերպով, ասելին, ան լայրջ սրատարութեան ընթացքէ մը կ'անցնի Եկեղեցուսէր բնար իր ամուր ուսերուն վրայ տանելու երբ հիները այլեւս պիտի բլլան յոյնած ու ուժարած:

Կիրակնօրեայ դպրոցին իրենց համբերատար, յարատեւ ու նուիրեալ ծառայութիւնը նուիրած են ուսեալ մատաղատի հայուհիներ կրօնական դիտելիքներ ջամբելով նորածիլ մանուկներու եւ պատանիներու :

Աստեղութիւններու հետ պէտք է մատնանշել ծանր, կսկծալի պակաս մը, չբարեթիւնը աղբայրին դպրոցի մը ուր հայ պատանիներ հայերէն լեզուի եւ հայ պատմութեան դոնէ տարբական ծանօթութիւնը ձեռք բերեն : Ծիսական խորհուրդներու, Եկեղեցասէր Տիկնանց եւ հովիւներու այդ ուղղութեամբ բարձր ջանքերը սպասուած արդիւնքը տուած չեն եւ զուգէ անարդարութիւն չէ այլ յուսախաբուութեան մէջ մեծ բաժին մը վերադրել ծնողներու անտարբերութեան :

Մեր Եկեղեցիի կեանքի այս համառօտ սերուաղիծ-պատմութիւնը կը վերջացնենք շնորհակալութեան տուրք մը վճարելով բոլոր անոնց որ աշխատեցան ու գոհեցին որպէսզի Ս. Սաչ Եկեղեցին շինուի եւ լուսաւոր մնայ հաւատացեալներու համար այսօր եւ ընդմիջա :

Այօթելով որ Տէրը անասան պահէ յաւերժական Ս. Էջմիածինը եւ իր ներկայ արժանաւոր Գահակալին, Տ. Տ. Վարդէն Ա. Ամենայն Հայոց Հայրապետի ջանքերով ու ներշնչումներով իր Սաչին լոյսը հասնի աւելի ու աւելի պայծառ ամէն տեղ ուր հաւատքով տրոփող հայ տիրտ մը կայ :

Երախտարիտութիւն յայտնելով բոլոր հովիւներու որոնք 1912-էն սկսած, մեզի ջամբեցին հոգեւոր սնունդ, մեզ հետ եղան մեր անձկութիւններուն ու ցաւերուն մէջ, մեզ հետ սրբախացան ու ցնծացին մեր յաջողութեան օրերուն :

Ահա անոնց ցանկը .

1. Տէր Եղնչէ Քհնյ. Գալչընճեան (վախճանած) 1916-1918
2. Հոյ. Սորէն Վրդ. Լադարեան (վախճանած) 1921-1923
3. Տէր Եղիապար Քհնյ. Աչճեան (վախճանած) 1926-1927
4. Հոյ. Տ. Ղեւոնդ Վրդ. Մարգրեկեան (վախճանած) 1930-1933
5. Տէր Աթիկ Քհնյ. Ծոցիկեան (վախճանած) 1936-1939
6. Տէր Արսէն Քհնյ. Թորոսեան (վախճանած) 1939-1941
7. Տէր Սորէն Քհնյ. Մամիկոնեան 1941-1943
8. Հոյ. Տ. Ղեւոնդ Ար. Սրապեան (այժմ աշխարհական) 1943-44
9. Տէր Յով. Քհնյ. Գաւուրճեան (վախճանած) 1944-1948
10. Հոյ. Տ. Հմայեակ Վրդ. Ինթոյեան 1948-1952
11. Տ. Հրանդ Ար. Սաչատուրեան 1952-1953
12. Հոյ. Տ. Մեսրոպ Վրդ. Սէմէրճեան 1953
13. Հոյ. Տ. Օշական Ար. Մինասեան 1953-1955
14. Տէր Կարէն Քհնյ. Կասնեան { 1955էն մինչեւ այսօր
15. Տ. Հրանդ Ար. Սաչատուրեան { իսկին ի իսկս

OUR HOLY CROSS CHURCH

The Parish Council of the Holy Cross Armenian Church of Lawrence, Mass., has formed a committee for the commemoration of the Twenty-fifth Anniversary of the Church, consisting of its members and representatives of various organizations in our community. The committee has deemed it proper to prepare a concise historical sketch of the Parish and the Church, and thus to honor all those individuals who strived to maintain the well-being of the Church with great sacrifice.

Our Parish was organized on December 1, 1912, when about one hundred parishioners in a meeting elected their first board of Trustees. Many of the founders have already departed from this life, leaving a loving memory behind them.

The parish, although organized, did not have a church building, and services were conducted in the Garden Street Chapel, and later in the Jackson Street Grace Church, where we held our services on Sunday afternoons with the kind permission of the Trustees of that church. This arrangement continued until 1920.

Our religious requirements were met by the pastors of our sister-parish of Lowell, as arranged by the prelacy. Our congregation, however, strongly felt the need of a church and the Trustees appointed a Building Committee of 16 on November 1, 1923, with the authorization of buying a suitable church building or a plot of land for a new church. The committee after a long search for a building, decided on the latter course and the land was purchased on November 21, 1927.

Through the diligent efforts of the building committee the foundation of the church was laid with the blessing of Rev. Ghevont Martougesian (deceased). The enthusiasm of the people had no bounds. Every man, woman and child wanted to contribute not only money, but labor as well. Factory workers, even though tired after the toil of the day, rushed to the site of the church and took up picks and shovels, anxious to see the completion of the building. Elderly ladies

16. Տէր Վարդան Բեյ- Կասնեան 1957-ից մերի այսօր

prepared lunches for the workers. The ladies of the Women's Auxiliary raised money with their bazaars and banquets, young men and young women contributed their share by presenting plays and concerts.

The ceremony of laying the cornerstone was performed on August 28, 1932, with Archbishop Ghevont Tourian (martyred), the Primate, officiating.

The great depression put an end to these activities. Unemployment became universal and the work had to be stopped. However, as economic conditions improved, work on the building was resumed and the great, unforgettable day arrived on June 21, 1936, the day of the consecration of the Church.

The ceremony of consecration of an Armenian Church is very impressive. It was performed with great solemnity by the then Primate of the Armenian Church in America, His Eminence, Archbishop Karekin Hovsepien, later the Catholicos of Cilicia.

It would be impossible to describe the rejoicing and thanksgiving of that memorable day. Every Armenian living in Lawrence was there. Pilgrims from other cities had flocked to Lawrence to witness the solemn and sacred rites of the consecration. The people of Lawrence were justly proud of their accomplishment, which had cost them so much sacrifice and toil. But they were happy that they could now worship in a temple of their own, founded and sanctified by the disciples Thaddeus and Bartholomew and Krikor Lousavorich, glorified by the lives and labors of Nerses Shnorhali, Ghevont Yeretz and Vartan Mamigonian.

The grateful Lawrence Armenians did not forget to be thankful to their adopted country, The United States, for the opportunity and privilege it had given them to revive their age-old church in this land of freedom.

The completion of the church did not put an end to the sacrifices demanded of the congregation. There was still the question of paying the mortgage on the church, which was finally settled by the burning of that document of obligation on the third day of February, 1944.

Here we must state that the total cost of the church amounted to seventy-nine thousand dollars, which was an exceedingly large sum for our community in those years. It was through the untiring efforts of the Building Committee that the debt was finally liquidated, after meeting obligations by loans from many generous persons in our community.

Since the consecration, fifteen clergymen have served the church as regular or visiting pastors. After the unfortunate accident to Rev. Oshagan Apegha, the pastors of Lowell and Haverhill, — Rev. Hrand Apegha Khachadourian and Fr. Garen Gdanian—have been conducting the church services alternately every second Sunday.

The names of the clergymen who have served the Holy Cross Church follows. Asterisks denote that the person is deceased

* Father Yeghishe Kalchunjian	1916—1918
* Rev. Khoren Lazarian	1921—1923
* Father Yeghiazar Ashjian	1926—1927
* Rev. Ghevont Martougesian	1930—1933
* Father Atik Dzodzigian	1936—1939
* Father Arsen Torosian	1939—1941
Father Khoren Mamigonian	1941—1943
Rev. Ghevont Arabian	1943—1944
* Father Hovhannes Kavookjian	1944—1948
Rev. Hmayag Intoyan	1948—1952
Rev. Hrand Khachadourian	1952—1953
Rev. Mesrob Semerjian	1953
Rev. Oshagan Minassian	1953—1955
Father Garen Gdanian	1955
Rev. Hrand Khachadourian	1955

The last two are now serving alternately.

Rev. Vartan Avakian

1957

The number of dues-paying members of the church has never exceeded 100 but 1500 non-member Armenians have always contributed their share for the upkeep of the church.

The Holy Cross Church has been fortunate to have devoted Parish Councils, who have received the active support of the younger generation. Highly commendable is the devotion of the Women's

Auxiliary, who are always ready to aid and abet the church in hard times.

The members of our choir with their choirmaster and the organist deserve the highest praise for their exhilarating performances every Sunday.

The ACYOA, although not directly connected with the Church Services, has been very helpful. It is this youth organization that will carry on the burden of the church when the older generation becomes weary and exhausted.

Our Sunday School is conducted by the ladies who graciously and devotedly teach the children the Christian concepts of our Church. The community owes a great deal to these unselfish young people.

We must confess that at least in one field we have failed: that is the Armenian School, where youngsters are to learn the language and the history of their ancestors. All efforts of the Parish Councils, Women's Auxiliaries and of Pastors have been of no avail to establish an Armenian School. Perhaps it is permissible to suggest that parents also have to share the blame for this failure.

In closing this short historical outline, we offer our heartfelt thanks to all those who toiled and sacrificed to make the Holy Cross Church a reality, as a spiritual beacon of light for the faithful Armenians today and forever.

We express also our gratitude to all the Pastors who gave us spiritual nourishment, and stayed with us in times of trouble and sorrow, and who shared our joys in moments of happiness.

We beseech the Lord to keep intact our Holy Etchmiadzin and to guide our Catholicos of all Armenians, His Holiness, Vasken I, so that through His efforts and inspiration the light of the Cross may reach more brilliantly wherever there is a believing heart of an Armenian.

Compliments of

WAMESIT DRIVE-IN THEATRE

Route 38

Main Street

TEWKSBURY, MASS.

ՕՇԱԿԱՆ ԱԲԵՂԱՅ ՄԻՆԱՍԵԱՆԻ ՆԱՄԱԿԸ

Սիրելի Ծիսականներ,

Սուրբ եկեղեցի ըստ քանրհինգերորդ տարեդարձի առիթով, սա քանի մը տողերը իրենց մէջ կը ծրարեն իմ ամբողջ տէրս, վարօտս եւ յարգանքս՝ ձեզ համար:

Ինձի հետ ու աւելի այօր ինք Աստուած եւ հայ եկեղեցին են ուրախ: Աստու որ իմ ծառայութեան չըջանը տեւեց կարճ, բայց այս առիթով իմ որբացած երազը, թոյլ տուէք որ իրբեւ պատգամ ձեր սրտերուն հասնի. ըրէք, այս եկեղեցին այն վայրը, ուր ներկայ եւ գալիք սերունդներ, դռնեն լոյս, դռնեն յոյս ու հաւատք իրենց հոգիներուն համար:

Թոյլ մի տաք, որ, խորտակուին ամուր պատերը այս տաճարն, չար հովերէն եւ օրերու խորչակներէն: Ըրէք, դայն Աստուծոյ քնակարան եւ ներչնչարան ձեր սրտերուն:

Մի դռնէք այս խօսքերը աժան ու թող չմնան անոնք կանչերն ինչպէս անցորդներու անապատի մէջ նետուած, վասնզի անոնք կուզան իմ արիւնտտած հոգիէն: Ու ասոնց փոխարէն ըրէք ձեր աղօթքները անպակաս որպէս զի Աստուած զիս վերադարձնէ իր Տաճարի եւ Ժողովուրդի ծառայութեան:

Սիրով եւ օրհնութեամբ
ՕՇԱԿԱՆ ԱԲԵՂԱՅ ՄԻՆԱՍԵԱՆ

Լօրէնս, 9 հոկտ. 1956
